Keik, mis juhtub waggale
Sadab temma hinge sinna.

Need sannad langesid nenda Tio peäle, et ta, omma teed eddasi käies, kaks ja kolm kord taggasi watis, mötteldes: kui ma wankri peäle ollekssin jänud, ei ma siis sedda mitte ollekssin kuulnud, ja need mötted jäid temmale seltsiks ükssi käies.

Óige näer kippub peäle misugguste pärrast, irwitas Laur isseennetses, kui ta Tiust ja Reinust árraaias — seäl nad nüüd omma waggedussega on! seddawisi pilkades hakkas ta tukkuma. Agga nattuke teest árra olli üks süggaw saue auk, selle áre ta hobbone tedda wiis — ja kui ta äkkiste tele tombas, langes wanker ümber, ja ta libbises wankri peält selle süggawa augo sisse, isse jo wässind, et ta ennam jallale ei saand. Essimesse hirmoga wandus ta — siis hüdis ta appi — siis pallus ta Jummalat — siis puhkas ta — siis jälle wanduma.

Jssand Jummal! loi Tio risti ette, kui ta ikka liggemale selle heäle pole sai: ta hundid lahti! ja óige nago Lauri heät — on ka Laur, ütles ta, kui senna tulli — kuida sa seia said? Jäin tukkuma, kostis Laur, ja hobbone ramp pillas mind selle augo sisse — aita mind mäele! Et kui hea melega! kui mul sedda joudo olleks, wastas Tio, ja laps aega annaks; Rein tulleb järrel, kannata ni kaua weel — ja töttas külla pole. Wotko kurrat sind ja Reinut, wandus Laur ta järrel, ei kowwemat suggu olle, kui innimest! ja nenda ta piddi nüüd weel saue muddas pihhertsema kunni Rein tulli. Se wennis ja tösti tedda seält wälja, et isse pole kehhani märjaks jäi, toi hobbose ta kätte, ja seädis tedda jälle minnema, ütteldes: árra naera ennam sedda, kes häddalist aitab. Agga se sanna teggi Lauri nenda wihhaseks, et ta mitte mustata ehk walget lausund, kui soitis agga peäle.

Senni olli Tio, kes jo liggi külla sanud, lapsega mahhaistund, sepärrast et laps hinge heitis — ja kui Laur möda läks, hüdis Tio: jo meie Jürri walmis — kas näggid Reinut? Tulleb tagga järrel, wastas Laur, keik wih-

Lisa: Rahwa Kalender 1811, 1. 24.